

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA
LAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Pe un an și garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Quod superiore anno

(+). Nu toată lumea binecredincioasă a fost în situația de a face, de Anul Sfânt, culea domiei, ca să se poată împărtăși de specialele și nensele binefaceri împreunate cu aniversarea, în secolata Veșnică, a împlinirii alor nouăsprezece seacuri dela Mântuirea prin Sfintele Fatimi ale omului-Dumnezeu. Luând în socotință acest fapt, și cu dor dorind să facă părtași de aceste bucurii duhovnicești pe toți fiii săi de bine, Sfântul Părinte, prin constituțiunea apostolică „Quod superiore anno”, din 2 Aprilie c., a extins toate cele favoruri la toate eparhiile catolice, atât a- usene cât și răsăritene, de pe întreg rotogolulământului.

După ce-și exprimă bucuria că a avut pricirea să vadă Anul Sfânt încheiat curgând leșpre Roma urmașului Sf. Petru, valuri-valuri, binecredincioși de toate limbile, din toate popoarele și neamurile, de toată vârsta și de toate condițiile sociale, Vicarul Domnului dă expresie gândurilor sale, — pe care prin aceasta îl și realizează, — de a prelungi încă un an, pentru lumea în- reoagă, indulgențele jubilar de anul trecut. Leagă și odată de suflet tuturor mai marilor bisericești, și deosebi episcopilor, să se îngrijească de lămurirea și asigurarea cuvântătoare prin cuvântări, exerciții spirituale, „sacrisque expeditionibus”, asupra ma- elui bine care este câștigarea indulgenței plene și jubilar, să-i pregătească în acest scop și să-i în- emne stăruitor, în Domnul, să se roage la in- tenția Capului creștinătății neînpușinate. Iar tenția, respectiv intențiile acestea, sunt: cuve- lita libertate a bisericii, pacea între popoare, și un sporul operii misionare, revenirea disiden- ților la staulul lui Hristos, zădărnicierea nefastelor trădării ale „Ateilor militanți” cei cu deviza: „Iară Dumnezeu; împotriva lui Dumnezeu”, și uminarea întunecatelor suflete ale celor ce urăsc de cel Preainalt. Cu acest gând se va oficia și în Basilica Vaticană o slujbă de ispășire, la care va participa și Sfântul Părinte.

Dispoziții de amănunt: Pentru câștigarea indulgenței jubilar e absolut necesară mărturi- irea și cuminecarea. Cea de Paști nu intră în combinație. Sunt a se face apoi douăsprezece vi- zite la biserici sau oratorii în cari se păstrează Preasfântul Sacrament. Se vor recita cu fiecare vizită, în fața altarului, cinci Tatăl Nostru, Născătoare, Mărire, și acum. Plus încă odată Tatăl Nostru etc. la intențiile Supremului Pontifice. După care se va rosti, în fața crucii, de trei ori Credo-ul, cu adausul vreunei orăciunule potrivite. La noi, de ex. va fi potrivită închinarea: Crucii Tale etc.). Numai decât se vor zice, — meditănd cele șapte dureri ale Precuratei, — șapte Născă- toare în fața icoanei Panaghiei, cu o mică rugă- ciune mariană în plus. (De ex.: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuește-ne pe noi). Episcopilor eparhioși răsăriteni li-se îngăduie să chimbe aceste rugăciuni cu altele socotite de dănzii mai potrivite. Cătu-i pentru biserici și orato- riile de vizită, se precizează: În orașele cu reșe- dință episcopală, se vor designa spre acest scop alte trei biserici, pe lângă cea catedrală. În pa- roahii cu mai multe biserici, le revine vlddicilor îndatorirea să fixeze seria biseriilor de cercetat. Ca caz că nu sunt patru biserici, sau oratorii, într-o parohie, se vor aranja lucrurile cu mai pușine; chiar și cu o singură biserică. Vizitele se vor face însă toate (douăsprezece), cu rugăciunile precise pentru fiecare. Excepție se face cu ma- rinării, călugării contemplativi, călugărițele, bol- havi, cei definuși, cei întemnițați și persoanele cari asistă pe bolnavi.

Vestirea cuvântului

Toma necredinciosul din zilele noastre — Ignoranța religioasă —
Inviorarea predicii și a catehezei

(=). Invierea Domnului este izvor de viață veșnică. Dar numai pentru cei cred. — Și credincioși adevărați sunt pușini, chiar și între cei cari, după toate semnele, se par și se zic „creștini buni”. Botezați sunt mulți de tot; destul merg și la biserică, mai bolbo- rosec și câte-un „Tatăl nostru” la nevoie și nu uită, firește, să se îndoape cu mâncări alese la praznicele împărătești. Dumnezeu vrea însă drepti cari trăiesc din credință, își formează viața după tiparele evanghellei și merg voioși pe calea crucii și a învierii. De aceștia sunt pușini. De ce?

Răspunsuri se pot da multe, după cum și cauze explicative pentru necredința modernă se pot găsi nenumărate. Mai potrivit va fi să întrebăm pe apostolul Toma care deodată cu porecla de „necredincios” a moștenit și cinstea celei dintâi Dumineci după înviere. De ce n'a crezut, la început, Toma? De rău, de încăpă- ținată, de dușman ce era al Domnului? Nici vorbă de așa ceva. Vola însă dovezi palpabile; certitudine absolută. Era un mic „raționalist”, o minte cu, poate prea mult, simț critic; un pozitivist în fașă.

Parcă ar fi din veacul nostru! Și parcă vremea noastră l-ar avea măiestru și model. Căci și astăzi răii, pierduții, ticăloșii, imple- triții în rătăcire sunt mai pușini decât s'ar crede. Există, chiar în zilele noastre, o rudă hotărâtă de bunăvoință pentru credința lui Hristos. Invie văzând cu ochii nostalgia ce- rului și incolțește pretutindeni sămânța în- vierii. — Toată lumea vrea însă dovezi. Vrea să știe ce crede. Vrea să poată striga cu sf. Pavel, cu convingere neclătită: *știu cui am crezut*. Nu-l mai ajunge puterea obișnuinței și amintirile copilăriei. Vrea răspunsuri lumi-

Confesarii se bucură de puteri excepționale. Pro foro conscientiae, dar observând prescrișele canoanelor: 254, 900, 2254, 2336 și 985 ale noului Codex Juris apusean, pot da deslegare dela orice cenzuri, (pe preoși și de iregularitate din delict occult). Bă chiar și delu impedimentul occult al înrudirii de grad șase și patru în linie cola- terală, după socoteala orientală, dacă-i vorba de naștere nelegiuită.

Notăm, în sfârșit, că indulgența jubilară se câștigă toties quoties. Adecă deatâtea ori de câte ori ai împlinit complexul de condiții menționate mai sus. Și încă ceva: se pot aplica și sufletelor din purgator. — Un motiv mai mult, ca îndată ce înalții noștri Ierarhi vor primi înviașunile Congregației Orientale și vor publica ceea ce publicat în cauză, să ne sârguim din răspuneri cu toșii să câștigăm cât mai mult din bunurile ce ni-se pun la dispoziție. Vremea este ca, mai mult ca ori când, să înțelegem și să urmăm sfatul: Cine poate cuprinde, să cuprindă!

nate la înfinitele întrebări ce se ridică ame- nitațoare, mii și mii, din haotica clocotire a vieții moderne.

Și aceste răspunsuri întârzie prea mult și prea de multeori. Și prea ales nu se dau destul de luminat, nu destul de sistematic, nu destul de stăruitor. De aceea *ignoranța reli- gioasă*, cu vâlul ei de întunec, fine acoperită încă în măsură atât de îngrijorătoare fața noro- dului nostru. De aici vine, în mare parte, și necredința ostilă a unora, și pasivitatea bine- voitoare a altora, și deformarea păgubitoare ce-o îmbracă bunele intenții ale atâtor. În bună parte și în mare măsură, *necredința este neștiință*. Această ignoranță o fi ea pentru unii taina a opta, mântuitoare; în general însă este cea mai mare nenorocire a vremilor noastre.

Se pare că la noi această ignoranță este supărător de mare, după 200 ani de catoli- cism. Este imens numărul intelectualilor cari nu știu deosebi păcatul greu de cele ușoare, și tot așa numărul țărănilor cari confundă pâinea și vinul dela Paști cu sf. cuminecătură. Să nu ne pierdem însă în amănunte, pe care cititorii le vor putea spori, din propria știință și experiență, la înfinit. Ținta noastră nu este să facem procesul trecutului. Ne gândim nu- mai la viitor. La urlașă și ardentă datorie ce se desprinde pentru slujitorii bisericii din această stare de lucruri. *Datoria de a merge și a învăța*, cum sună porunca supremă a Mântuitorului. Căci nu se poate ieși din ar- gumentajia străină a sf. Pavel: „Cum vor crede acelaia de care nu au auzit? Și cum vor auzi fără de propovăduitor?” (Rom. 10, 14).

Presă creștină bună, răspândită cu stă- ruință neobosită, la sat și la oraș deopotrivă, este fără îndoială, o putere de instrucțiune religioasă absolut indispensabilă. — Totuși primul și principalul mijloc pentru atingerea acestui scop a fost și rămâne pentru totdea- una *predica și catehizarea*: mergând, învățați!

Semne multe arată, că este necesară o reexaminare și un control serios al stărilor din biserică noastră sub acest raport. Cu toate îndemnurile, cu toate poruncile și cu toate controalele, predica și cateheza lasă încă mult de dorit. Sunt și acum parohii, unde din capul locului nu se cunosc, ori să rătăcesc doar, pe amvon și în școală, din an în Paști. Credem, că sunt pușine astfel de cazuri. Dar dacă ar fi și numai zece, este foarte grav. Fiindcă se mai alătură la ele un număr, destul de mare a- cesta, de parohii, în cari învățătura se face neregulat, și foarte multe de acelea în cari se face nesistematic, fără pregătirea și, deci, fără efectul necesar. Pe când normal ar fi ca în cel mult zece să nu se predice regulat, la fie-

care Liturghie și să nu se țină cateheza adulților regulat la fiecare vecernie și a copiilor în toate orele prescise. Și regula normală ar fi, ca în cele mai multe locuri să se facă bine, cu sistem, cu plan și cu pregătire. Dar câți dintre preoții noștri au explicat sistematic, după plan stabilit înaltele, într'un ciclu de ani, de pe amvon întreg patrimoniul credinței? Așa cum prevede Catehismul tridentin, de pildă.

Progres s'a făcut față de trecut. Chiar față de trecutul apropiat. Asta nu se poate nega. Nu-i destul însă. Ritmul accelerat al vremii, cere să ne mișcăm și noi simțitor mai repede. Altfel suferim pierderi ireparabile. *O înviorare, un nou elan în vestirea cuvântului divin* este porunca inexorabilă a ceasului de față. Predica și cateheza trebuie să treacă pe întâiul plan al preocupărilor și grijilor noastre. Nu numai a celor sus puși, ci a tuturor. Noui îndemnuri; nou control; noui stăruințe; un plan de predici model întocmit pe ciclu de ani; reinvierea catehizării adulților Dumineca după masă — catehismul lui Deharbe face și acum servicii admirabile — și, mai presus de toate, o coborîre în noi înșine, o adâncire a marel porunci care ni-se dă ca prima și cea mai însemnată pentru pastorație etc. sunt datorile imediate ale zilei.

Dumineca Tomii să ni-le aducă aminte și darul lui Dumnezeu să ne ajute a le împlini!

Statul țărănesc și biserica. În numărul de Paști al gazetei „România Nouă”, d. Gh. Pop, fost subsecretar de stat al cultelor, un intelectual de marcă, a publicat, sub titlul de mai sus, un articol pe cât de clar, pe atât de substanțial. Constată, cu mâhnire, că în vremile din urmă se vorbește prea puțin de rosturile bisericii în viața neamului. Se pare, că nici chiar unii dintre teoreticienii „statului țărănesc” de mâine nu-i înțeleg covârșitoarea importanță. Comit prin aceasta o mare greșală.

„Național-țărănismul — continuă — nu trebuie să uite, că atât prin ideea națională, cât prin cea țărănistă el este organic legat de biserica românească”. În satele noastre, cu

casele plite în jurul bisericii, ca niște pul în jurul unei cloște, multe trebuesc schimbate și multe dărâmate. Un singur lucru însă trebuie să rămână: biserica. Și noul sat românesc tot în jurul bisericii trebuie să se grupeze, ca în jurul unei mame calde și ocrotitoare.

Motivează așa: „Biserica a fost în cursul veacurilor singurul factor constructiv de cultură și educațiune a sufletului țărănesc lăsat de toți în părăgînire... Dela plecarea legiunilor imperiale în secolul al treilea și până în secolul al XVIII lea, biserica creștină a fost singura instituție, care a rămas în picioare prin furtunile veacurilor; ea a format singurul fir de continuitate al unei vechi culturi morale, care ne-a menținut în sfera civilizației europene. Timp de o mie cinci sute de ani, ea a fost singura hrană sufletească, singurul far de lumină spirituală, unica autoritate morală, adânc ancorată în inima unui popor oblidit, disprețuit și părăsit de toți.

„Ar fi o greșală imensă și ireparabilă să nesocotim acest capital de tradiție și autoritate cu rădăcinile adânc coborîte în sufletul poporului dela țară. El trebuie nu numai respectat, dar și utilizat la clădirea satului românesc de mâine.

„Noua construcție trebuie ridicată pe vechea temelie a tradiției religioase și morale, atât de vie și puternică în sufletul satelor noastre, pe credința în autoritate, pe simțul de disciplină, pe evlavie curată, pe omnia și cuvînța, pe bunătatea și idealismul moral sădit de biserică în sufletul țărănesc de astăzi și de totdeauna. Această temelie nu e nici „anacronică” și nici slăbită sau putredă. Pe fundamentul ei se înalță și azi toate civilizațiile mândre ale Statelor apusene. Ea le dă tărie, echilibru și sănătate, ea formează acea contrapondere, care nu îngăduie ca excesele progresului material și tehnic să împingă națiunile moderne la descumpănire morală și la deslegare finală. Ea trebuie să rămână la baza noii civilizații românești, dacă vrem să o facem solidă și dăinuitoare.

„Țărănismul în general și național-țărănismul în special ar fi, fără biserică, o gravă eroare și o absurditate. — După cum țărănul

nu poate fi închipuit fără credință, tot o politică țărănească nu poate fi înfăptuită în biserică și fără preoțime”. — Aplaudăm, alt comentariu.

Ortodoxie și românism

de Gavril Tod

II.

Când mi-am scris și mi-s'a publicat articolul I, sub acest titlu, în No. 11—12 „Unirii”, am presimțit că voiu întâmpina riposte, observări de sens contrar.

Orice chestie omenească poate fi examinată din diferite puncte de vedere, poate studiată sub diferite aspecte.

Ar fi o naivitate din partea mea, o voință patentă; ar însemna să nu cunoaștem lubilitatea spiritului omenească, dacă nu respecta convingerile altora, din simplul motiv că nu cadrează cu ale mele.

În revisia sibiană „Viața Ilustrată” prin articolul intitulat tot „Ortodoxie și românism”, semnat de N., se combat unele afirmațiile mele. În aparență mi-se înfruntă acele idei, dar în realitate mi-se confirmă dupăcum vom vedea din cele următoare.

Eu am pus alternativa: „Ori creștinismul genuin, care având în vedere viața sufletească mai pe sus de contingentele naționale, este universal, valabil pentru toți oamenii și toate popoarele — ori „legea strămoșească”, ortodoxie națională, care varind dela popor, ne duce în mod logic la zeii naționali păgâni”.

Evident că eu vorbesc în mod general înțelegând toate popoarele ortodoxe.

Di N. îmi aplică alternativa numai pentru poporul român, dar scapă din vedere că noi am inventat ortodoxia greco-bizantină am primit-o, cât direct dela bizantini, cât intermediul popoarelor slave, *carl toate avut și ere precreștine de păgânism*. Iată cum cade dela sine imputarea ce mi-se face că aș fi identificat „păgânismul strămoșesc” cu „legea românească”.

— „Dacă sf. Pavel a zis că: „Nu

Foia „Unirii”

Preotul Don Bosco

Mic omagiu Sfântului canonizat de Paștile latine din acest an

de Pr. IOAN GEORGESCU

Maica Domnului a fost ajutoarea puternică a S. Don Bosco. De mic copil avea un cult deosebit pentru ea. Când începuse să meargă la școală și să îndrăgească studiul și pe școlari, a avut un vis ce s'a împlinit apoi în viața lui. Se făcea că a văzut o femeie nespuns de frumoasă, inconjurată de o ceată enorm de mare de copii. — Vezi-i? întrebă femeia pe visător. — Văd! răspunse acesta. — Pe toți aceștia și-i dau în seama tal grăia larăși femeia din arătare. — Cum o să-i țin eu, un băiat sărman? întrebă tânărul. — O să-ți ajut eu! încheie vorba femeia și apoi dispăru.

Și, în adevăr, Maica Domnului i-a ajutat S. Don Bosco la toate lucrările mari al vieții sale.

În 1865, după ce întemelase Societatea Salesiană și înființase atâtea institute de educație pentru băieți, el află că biserica ce le sta la îndemână era prea mică și, în urmare se cerea una mai încăpătoare. Făcu rost de teren, apoi chemă pe antreprenorul Carlo Buz-

zettli să-i dea un avans asupra lucrării. Când colo, abia găsi în toată casa opt bani. — Nu e nimic! îl mângăie Sfântul. Primește și numai atâta. Dacă eu sunt sărac, Maica Domnului e bogată. Ea se va îngriji de noi. Eu voi fi casierul ei. Și s'a îngrijit. Lucrările înaintau frumos. Dar iată că la 16 Noemvrie 1866 trebuia plătit odată patru mil de lire. Plătește, dacă ai cu ce. Abia au putut face rost de o mie de lire. Mai trebuiau trei mil. Atunci cei vine'n gând S. Don Bosco: Iar să mă duc în cartierul Porta Nicova din Torino, unde n'am fost încă nici odată! Și, iată, abia sosește acolo, un lacheu lese grăbit dintr'un palat și-l întrebă: — Sfinția Ta ești Don Bosco? — Eu fu răspunsul. — Tocmai pe Sfinția ta te căutam. — Pentru ce? — Pentrucă stăpânul meu e bolnav și te dorește foarte mult.

Cât ce intră Don Bosco la bolnav, îi spuse: Maica Domnului te va tămădui, dacă te vei ruga cu credință și dacă-i vei ajuta să-și isprăvească biserica începută aici. Când a isprăvit bolnavul cu rugăciunile cerute de Don Bosco, iată-l că se ridică din pat și, bucurat că a scăpat de boală, se duce numai decât la cassa cu bani, ia trei mil de Lire și-i dă preotului pentru zidirea bisericii. Era tocmai suma trebuincioasă pentru a face plățile în ziua aceea.

Când apoi Don Bosco a fost rugat, din toate părțile să facă și pentru fete ceea ce făcuse pentru băieți, el convocă sfatul Socie-

ții Salesiene și-i ceru părerea cu privire această propunere. Ca să afle care este voia lui Dumnezeu, toți au fost de părere să roage cu multă râvnă în luna lui Mai ca să-i lumineze Dumnezeu. Și i-a luminat. Cu sprijinul preotului Domenico Pestarino întemeie la Mornese societatea Feteiilor și riei celei Ajutătoare. Sora Maria Mazzara a fost cea dintâi superioară generală a acestei societăți, astăzi răspândită pe tot globul.

Maica Domnului i-a ajutat pe Don Bosco să facă chiar minuni.

Ducându-se la Lanzo, în 29 Mai 1869 ia parte la procesiunea euharistică din ziua zi, găsi în infirmerie șapte băieți bolnavi variolă. Aceștia îl rugară să-i binecuvînteze Sfântul a spus: Vă binecuvîntez, dacă ai credință în Preacurata. — Avem! răspunse aceștia. Și rostind toți cu mare evlavie procesiunea „Născătoare de Dumnezeu” și primind binecuvîntarea cerută, săriră toți din pat și se seli că erau sănătoși. Unul singur nu era plin încredințat, dacă s'a însănătoșit sau nu de aceea a mai rămas în infirmerie; nu avea credință tare ca ceilalți șase.

Tot așa a vindecat o femeie paralizată din Caramagua Piemontului în ziua de 30 Mai 1867, apoi zece ani după aceea (1877) pe fiica Giuseppina Longhi din Torino, făcându-i să ingenuche pe cea dintâi și să-și facă cruce cu mâna dreaptă, cea paralizată, pe de a doua.

Jidov, nici Elin, Varvar, Schit, nu este rob, nici slobod, nu este parte bărbătească, nici femească, ci toți suntem una întru Hristos Isus... prin aceste cuvinte a înțeles că în Isus Hristos se întemeiază o unitate spirituală, o comunitate spirituală nouă, cu păstrarea deosebirilor firești).

Cu pasagiul acesta sunt de acord, fără nici o restricție, dar îmi permit întrebarea, că oare catolicismul *altceva* ne învață? Unde și când s'a pretins ca Italianul, Spaniolul, Francezul, Germanul, Englezul etc. etc. să se de-naționalizeze?

Nu rezultă oare, cu deplină claritate, că acea „comunitate spirituală”, propovăduită de apostolul neamurilor, și accentuată cu tot dreptul și de dl N., e mai presus de contingențele naționale?

Însă când ceva e mai presus, mai general, mai universal, nu înseamnă că desființează ceea ce e mai de jos, mai restrâns, mai particular. „*Gratia non tollit naturam, sed perficit*” — ne învață doar și s. Toma de Aquino.

Misiunea religiei creștine nu este desființarea națiunilor, ci *înfrățirea lor în comunitatea spirituală, în Biserica lui Hristos.*

Dacă admitem sincer punctul acesta, atunci ce rost au separatismele fantoșe, în „biserici naționale”? Svârcolirile aceste șoviniste, intolerante, nu sunt ele mai de grabă tot momente de slăbiciuni omenești? Cum se poate înfrăți în Biserica lui Hristos Etnul cu Varvarul, dacă în lume cât trăesc ei se tot clorovăesc și nici unul nu vrea să știe decât de altarul său „strămoșesc”? Agitându-se prea pătimăș pe tema naționalismului în biserică, sau a „legii strămoșești”, bleștii de ei cam alunecă în păcate și devin incapabili de harul superior al lui Dumnezeu.

Crezul ortodox fiind cel mai apropiat de crezul catolic: noi Românii avem toate motivele de a ne închina lui Dumnezeu, în deplină liniște, fie cu fața spre răsărit, fie cu fața spre apus și de a lucra în perfectă armonie spre răstignirea păcatelor. Când vom fi mai purificați: ni-se vor îmblânzi inimile, ni-se va rupe vălul de pe ochi. Vom putea distinge mai

bine frământările naționale și exaltările lor morbide: jos și „comunitatea spirituală ecumenică”: sus.

Tocmai biserica unită ne dă dovada că se poate concilia foarte bine forma ortodoxă cu crezul catolic.

Așa simțesc eu, ca simplu laic, neangajat în nimic. Și caut să dau expresiune cât de clară la ceea ce simțesc, fără nici un balast de erudițiune*), ci căutând în toate contras-tele armonia sau posibilitățile de armonie.

Știri mărunte

Pentru restanțieri. Controlând cărțile de casă ale „Unirii”, am făcut constatări din cale afară triste. Numărul cetitorilor cari nu plătesc abonamentul crește îngrijorător. Sumele ce ni-se datorează sunt mai mult decât considerabile: sunt insuportabile pentru bugetul nostru. La fel sumele pe care, la rândul nostru, le datorăm tipografeiei, din mila căreia am putut totuși rămânea în viață. Această situațiune dezastruoasă nu mai poate dăinui. Într'un chip ori altul, va trebui să i punem capăt. De sigur, înainte de a trage ultima concluzie, suntem datori să utilizăm toate mijloacele pentru a intra în drepturile noastre, asigurând astfel viața foii. De aceea ne permitem să facem un călduros și stăruitor apel la omenia cetitorilor noștri restanțieri, rugându-i să ne trimită fără întârziere sumele ce ne datorează. Dacă această rugămintă nu va fi ascultată, vom fi nevoiți să recurgem la alte mijloace, mai costisitoare și mai supărătoare, pentru încasarea restanțelor. În același timp anunțăm, că dela jumătatea anului gazeta nu se mai trimite nici unui cetitor în restanță cu mai mult de un an cu plata abonamentului. — Suntem nevoiți să luăm aceste măsuri pentru a asigura viața unei publicații, pe care o socotim folositoare și necesară.

„Astru” la Roma. Printre miile de pelerini cari au văzut grandioasele solemnități

*) Aș putea remarcă bunăoră, că nu numai catolicul Wilh. Moock, ci și ortodoxul Berdiaeff declară categoric că biserica nu poate fi niciodată națională. (Cf. Revista Fundațiilor Regale. București, 1934. No. pe Martie, pag. 696).

desfășurate, de Paștile catolice, în Cetatea Vaticanului, s'a remarcat și grupul de 29 membri ai „Astru-lui nostru. Conduși de păr. C. Iagăr, studenții noștri au ținut să participe la marele congres organizat de „Pax Romana”, din care face parte și asociația lor. Au sosit la Roma în Vinerea patimilor rom.-catolice. „Pax Romana” s'a îngrijit de găzduire, program, recepție la Sf. Părinte, asistarea la solemnitățile din ziua Învierii. Studenții români din Roma, teologi și laici, asemenea le-au arătat multă dragoste. Ca și păr. Dr. I. Bălan și E. Iuga, cari le-au fost de bun ajutor. Studenții noștri s'au prezentat demn și la congresul organizației „Pax Romana”, unde oratorul delegației ungurești a mâncat-o nespălată. Voind adecă să facă nișică politică, i-s'a, luat scurt și rușinos, cuvântul. — „Astru” ne-a făcut cinste. Iar participanții la pelerinaj au trăit 7 zile, pe care nu le vor uita toată viața.

Bucuria fraților din Așintș. Așintșul e o parohie, în districtul Luduș al arhidiecezei. Credincioși nu are prea mulți. Dar buni și jertfelnici. Cu multă osteneală și sacrificii, ei au clădit un nou locaș de închinare Domnului. Păr. protopop Enea P. Bota, ca delegat arhiepiscopesc, a binecuvântat, la Bunăvestire, noua biserică. — A fost o sărbătoare mare, pentru întreg jurul. Sate întregi, cu preoții în frunte, au alergat să ia parte la marea bucurie. Și mulți intelectuali mireni. — Despărțirea de vechea biserică de lemn, clădită de sute de ani, de mâini trudite de iobagi, a fost foarte înduioșătoare. Înălțătoare, în schimb, intrarea în noul locaș, ceremoniile binecuvântării și cuvântările rostite. La liturghie a cântat un bine instruit cor al elevilor de școală. Bucuria credincioșilor din Așintș și mai ales a păr. Gh. Nicoară, care s'a străduit nespun de mult până a ajuns la această, izbândă, este mare și justificată. Mare va fi și binecuvântarea lui Dumnezeu. (Participant).

Paștile la Vatican. Învierea s'a prăznuit anul acesta, la Vatican, cu măreție excepțională. Sute de mii de pelerini, din toate neamurile pământului, au inundat Cetatea eternă, pentru a fi față la grandioasele ceremonii ale închiderii Anului Sfânt și a canonizării lui Don Bosco. La slujba canonizării, în ziua de Paști, nu numai „San-Pietro” a fost tixit de peste

Chiar pe patul morții, puțin înainte de a-și da sufletul, se ruga astfel: „Măică Preacurată, deschide-mi porțile raiului!”

Papa era, în concepția S. Don Bosco, cheia de boltă a întregii Biserici creștine. Încă de pe timpul când era student teolog la Chieri și-a dat seama că, cine nu cunoaște istoria papilor, nu înțelege nimic din viața creștinismului catolic. De aceea se ocupa de aproape de ei în mica sa istorie bisericească. Dragostea și respectul acestei instituții i-a sugerat-o patronul societății sale, S. Francisc de Sales. De aceea declară în 1887, un an înainte de a muri: „Ceea ce pot să fac, este să mărturisesc, precum mărturisesc sus și tare, că-mi însușesc toate sentimentele de credință, de stimă, de respect, de venerație, de dragoste neschimbată ale S. Francisc de Sales către supremul pontif. Admit cu exaltare toate titlurile glorioase, pe care ei le-a cules din Sfinții Părinți și din Sinoade. Formând din acestea o cunună de nestemate, împodobi capul Papii. Astfel, între altele, el îl numește: Abel pentru înțâietate, Avram pentru patriarhat, Melhisedec pentru preoție, Aron pentru vrednicie, Moise pentru vază, Samoil pentru judecată, Petru pentru putere, Hristos pentru ungere. Păstorul tuturor păstorilor și alte 40 de titluri, nu mai puțin strălucite și potrivite. — Înțeleg ca elevii umilei Congregații a S. Francisc de Sales să nu discute nici când sentimentele acestui mare Sfânt, Patron

al nostru, pentru Scaunul Apostolic; să primească prompt, respectuos, cu simplitate de minte și de inimă nu numai hotărârile Papii în chestiuni de credință și de morală, dar, chiar și în cele controversate, să îmbrățișeze totdeauna părerea lui ca a unui învățat particular înaintea părerii oricărui teolog sau învățat al lumii. — Observ apoi că aceasta trebuie să se facă nu numai de Salesieni și de colaboratorii lor, ci de toți credincioșii, mai cu seamă de cler; pentru că mai presus de datoria ce o au filii de a respecta pe Părintele lor și creștinii de a cinsti pe locuitorul lui Isus Hristos, Papa e vrednic de toată stima, pentru că e ales din mijlocul oamenilor celor mai luminați prin învățătură, cei mai prevăzători prin înțelepciune, cei mai străluciți prin virtutea lor și este, în mod special, asistat de Spiritul Sfânt, la cărmuirea Bisericii.”

Pușini prelați și demnitari eclesiastici înalți au făcut atât de mult pentru prestigiul S. Scaun, cât a făcut acest preot sărman.

Când papa Pius IX fu silit să se refugieze în 1849 din Roma în Gaeta, Don Bosco strânse din toată sărăcia copiilor săi găsiți 33 de lire și le trimise papii în surghiun. Mulți copilași și-au tras cu adevărat bucășica dela gură, ca să-și poată trimite obolul lor Sf. Părinte. Ne putem închipui, cât a fost de mișcat papa de o asemenea atențiune.

Dela 1858 până la 1887, Don Bosco a călătorit de 19 ori la Roma pentru diferite in-

terese mari bisericești. Era numit „Garibaldi al Vaticanului”.

Timp mai îndelungat a petrecut în 1869-70, sub durata sinodului ecumenic din Vatican. Prin tactul și înțelepciunea sa, arhiepiscopul de Torino Lorenzo Gastaldi, apoi teologul Guglielmo Audisis și alții au părăsit tabăra celor ce ziceau că nu e oportun să se definească dogma infalibilității papale, primind propunerea majorității covârșitoare a părinților sinodali (535 din 767 de episcopi).

Ce argument convingător aducea Don Bosco pentru infalibilitatea papală! El zicea: „Domnul a dat Bisericii Sale infalibilitate; rămâne să vedem, unde rezidă aceasta. Episcopii unul câte unul nu sunt infalibili; deci nu în singuraticii episcopi trebuie căutată infalibilitatea. Dacă episcopii toți, unul câte unul, nu sunt infalibili, nici adunați laolaltă, numai pentru că sunt laolaltă, nu vor deveni infalibili. Ce-i face, deci, infalibili și le dă ceea ce n'au? Faptul că ascultă de Papă... În numele meu... Deci izvorul infalibilității Bisericii rezidă în Papa. Dintr'un corp se pot tăia unele membre, fără ca să urmeze moartea; însă capul nu poate fi tăiat; tăindu-se acesta, încetează îndată viața.

Servicii însemnate a adus Bisericii și mai târziu, după ocuparea sacrilegă a Cetății Eterne de către revoluționarii italieni. Având legături personale aproape cu toți miniștrii Piemontului și chiar cu casa domnitoare de Savoia, el a

